



ALEXA VISARION

N-AȘ VREA SĂ MOR DEGEABA

„Nu mai sînt nici atît de tînăr încît să mi se pară că am tot timpul înainte, dar nici atît de bătrîn încît să se fi stins totul în mine... Sînt obligat să-mi transform visele în puncte de sprijin pentru existență. Sînt obligat să cred că orice încercare pe care o întreprind poate semnifica acel ceva...”

Ca toată lumea, sînt marcat de acest sfîrșit de mileniu confuz, în care o bună parte a omenirii pășește pe un fîgaș necunoscut. Neliniștea care mi-a guvernat existența s-a amplificat. O luptă disperată se dă în mine, între ceea ce trebuie și ceea ce simt. Trebuie să trăiesc, să onorez acel sîmbure de viață care a rodit și pentru care s-au sacrificat atîția - părinți, nevastă, copil, prieten. Simt că picioarele îmi sînt legate de ghlulele de plumb, că e greu de mers înainte. Îmi spun că demnitate

poate să însemne la un moment dat și renunțare.

Problema nu e doar a unei creații libere, ci substanțiale în libertate, responsabile, ceea ce înseamnă o șansă atît pentru creator cît și pentru publicul său, de a dialoga fără nici o deturnare de la un sens adevărat. Totdeauna există o conjunctură, și totdeauna, din păcate, Interpretările rîp, denaturează ceva din esența fenomenelor. Adică, problema nu e de a activa, ci de a căuta să semnifici... De aici, chinul - fiindcă se cere o activitate, deși, bineînțeles, se cere și o semnificație...

Nu știu, în momentul actual, care ar fi noblețea profesiei. Există în mine și o vitalitate care mă înghiontește permanent, o forță posesivă, care e una din sursele neliniștii.

... N-aș vrea să mor degeaba...

... Aș vrea ca epuizarea să fie făcută la o tensiune reală și să mă trăiesc pînă la capăt, în suferință și încredere, pentru o cauză în care nu mai cred de mult dar care trebuie totuși onorată - cauza fiind găsirea sensului evoluției noastre între cei doi poli, nașterea și moartea. Ca și un personaj shakespearian îndrăgît de mine, produsul unei epoci care a permis totul - Richard al III-lea, îmi sînt dator cu un final. Finalul, măcar el, trebuie jucat în regie proprie, și de aceea singurul Dumnezeu este cel simțit de Dumnezeu, cel care nu se angajează în confruntările umane.

Starea mea e un amestec de stări. E o veghe în care frica și cîteodată nostalgia copilăriei s-au îngemănat în ceva ciudat, la rîspintia dintre tinerete și bătrînețe, fără a se mai vedea în afară, ci numai pîndindu-se înăuntru.

Cred că trebuie să continui jocul, cred că trebuie să mă ofer pînă la capăt, cred că am obligația de a nu renunța, atunci cînd renunțarea e un lucru atît de firesc...

Deci, nu vreau, dar o să încerc să fac ceva, în zilele care mi-au mai rămas, pentru a nu mă minți, înșela sau mutila pe mine însuși.

Din păcate, în piesa mea am devenit personaj și nu gînditorul personajelor. Ar fi de discutat despre solidaritate prin solitudine, ar fi de discutat despre încredere în momentele de cumpănă ale disperării. Am nevoie de oameni nu pentru a-i cunoaște și analiza, ci pentru a ne oferi reciproc singurătățile, în această tensiune fantastică a timpului care ne trăiește, pentru a obliga arta să nu cedeze în fața vieții.

Teatrul a fost un ferment al conștiinței, teatrul a însemnat ceva și cred că nu poate să moară nici măcar atunci cînd instrumentele și instrumentiștii sînt într-o stare de alertă. Echipa de care vorbeai înseamnă pentru mine șansa de a putea trăi în iluzie neabdicînd de la realitate, dar sfidîndu-l violența opresivă. Șansa unei întîlniri cu prietenii este poate ultima încredere în ceea ce tănuim în noi, și, tănuind, trebuie odată să și împărțăm.

Lumea n-are nevoie de o confesiune de moment, lumea simte și așteaptă acel ceva misterios care ar putea trimite din nou viața spre o matcă a încrederii. Acel ceva nu există, dar teatrul, arta, cultura, spiritul pot să-l nască. Adică, putem trăi, putem să obligăm mintea și sufletul la reacție numai atunci cînd recunoaștem forța vieții, dar în același timp știm că arta e singura care semnifică această viață. Singura, pentru că nu răspunde ci chestionează și suferă. Această suferință e ceea ce mă leagă de arta teatrului, de public, e ceea ce mă întreține și mă face să încep ziua, în fiecare dimineață, căutînd să văd lumina de afară, cenușie sau strălucitoare, să văd dacă ea a schimbat cu ceva tăcutul mister din ființa umană.

Mi-e frică să nu mor degeaba, și, în orice caz, dacă acest lucru se va întîmpla, aș vrea să nu mor urît, aș vrea să nu horcăie nimic înăuntru, ci să suspine.

Pentru acest suspin mă cred în teatru. ☹☹